

အောင်မြင်စွာပေး

မိန်းမချစ်

ဇယားဂရီဖ

အချစ်...တာဝန်...
ရဲ...ချင်း...ဝတ္ထု...ပစ်

ရင်ခုန်နှစ်သက်
အလွမ်းရက်ရှည်
မျက်ရည်ပင်လယ်
ရွက်လွင့်ကျယ်ပြော
ဝဲလည်မျောခဲ့
ဒီလိုနဲ့
သောကပဲ့စင်
ကမ်းကိုမြင်ပြီ
အချစ်ရင်ဖွင့် ကြိုပါတော့ ...။

***

တံစ်မြိတ်အောက် တွဲလွဲဆွဲထားသော ... အုန်းခွံလုံးချင်းအိမ်ရာနှင့်
နေကြသော စာကလေးအုပ်စုနှင့် ခရေပင်ပေါ်သစ်သား ကွန်ဒိုမီနီယံ တို့
ကံခန်းတွဲများ တွင် နေထိုင်ကြသော ... စာကလေးအုပ်စုတို့ ပြဿနာ
တက်ကြသည် ။

ပြဿနာက အုန်းခွံလုံးချင်းအိမ်မှာ တစ်ကောင်တည်းနေသော စာဖိုကြီး ... သူက အနေအထိုင် တည်တံ့ပြီး တစ်ကိုယ်တည်းသမားလည်း ဖြစ်၍ ... အုန်းခွံလုံးချင်းရဲ့ ရပ်ကွက်သူကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ အိမ်တစ်လုံးကို တစ်ကောင်တည်း ပိုင်ဆိုင်သူ .... ဩဇာတိက္ကမကြီးသူ ဖြစ်သလို ... ရပ်ကွက်တွင်းနေ စာပျို့ဖြူလေးများ ... မျက်စိကျသည် ဆိုပါတော့။

အိမ်ရာပိုင်နဲ့ လင်ကောင်းသားကောင်းရဖို့ ... စာပျို့မတွေ သူငါ့အပြိုင်ပိုးကြသည် ပေါ့။ စာဖိုကြီးနဲ့ နီးစပ်ဖို့ ငါးမိုင်လောက်က ... လယ်ကွင်းထဲသွားပြီး ကိုက်ချီလာရတဲ့ စပါးနှံနဲ့ မျက်နှာလုပ်သူ ... အိမ်တွေက ပက်ကြတဲ့ ဆန်စေ့လေးတွေ တစ်စေ့ချင်း ကောက်ပြီး တက်ချည်ဆင်းချည်နဲ့ ပို့တဲ့ သူ ... စာဖိုကြီး၏ အိမ်ထဲ ဆန်စပါးတွေ ပြည့်နေသဖြင့် စာဖိုကြီးအပြင် ထွက်ရှာစရာမလို ... တစ်နေ့ တစ်နေ့ စားလိုက်သောက်လိုက်၊ အိပ်လိုက် ဂျာနယ်ဖတ်လိုက်နှင့် ... အတော့်ကို ဇိမ်ကျနေပါသည်။

တစ်နေ့ စာဖိုကြီး အညောင်းဆန့် ပျံသန်းရင်း ကွန်ဒိုမီနီယမ်တိုက်ခန်းဘက် ရောက်သွားပြီး ... စာမတစ်ကောင်ကို မြင်သွားသည်။ မြင်မြင်ချင်းပဲ ရင်ခုန်သွားပါသည်။ စာမက အပျိုတော့ မဟုတ် ... သို့သော် ... ကလေးမရှိ လင်သားမရှိ၍ စာဖိုကြီး စိတ်ဝင်စားသွားပြီး တီးခေါက်ကြည့်သည်။

စာမလေးက စာဖိုကြီး မေးသမျှ မျက်ရည်လည်ရွှဲလေးနှင့် ဖြေရှာပါသည်။ လင်မယားနှစ်ကောင် အစာရှာထွက်ရင်း ... သူ့ယောက်ျားလေးခွမှန်လို့ ဆုံးသွားသတဲ့။ စာဖိုကြီး ဟပ်ထိသွားချေပြီ။

မငိုပါနဲ့ ကောင်မလေးရယ် ... ကိုယ်က လွတ်လပ်တဲ့ သူပါ မင်းသာ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ... ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်း ဖြစ်ချင်တယ်။ ကို

င်း ... နဖူးစာ ရွာလည်တာများ အဆန်းသား၊ လုပ်အားလည်းကောင်း ... သဘောလည်းကောင်းတဲ့ အပျိုစစ်စစ် နုနုလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ကြားက ... မုဆိုးမ စာကို ဝါမဝင်ခင် အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုသတင်းက လုံးချင်းအိမ်ရာဝင်းထဲ တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သတင်းကြားသည် နှင့် ... စာပျို့မတွေ ဝေါခနဲ ရောက်ရှိ လာပြီး စာမုဆိုးမကို ဆွဲထုတ်၍ ဝိုင်းတုတ်လေတော့၏။ သိကြတဲ့ အတိုင်း ... အထီးထက် အမက အသံပိုကျယ်တော့ ကျီကျီကြာကြာ အီအီအာအာ ကျလီ ကျလီလဲ့ ... ဆိုတဲ့ အသံက ကက်ဆက်ဖွင့်တုန်း တိတ်ခွေ ညပ်သလို ... အတော့်ကို ဆိုးဝါးသည်။

စာပျို့မတွေရဲ့ နှုတ်သီးကလည်း ပြောင်သည်။ စာမုဆိုးမများ အတောင်ကျွတ်ခမန်း ... လွတ်လမ်းရှာတာတောင် မလွတ်၊ ရှိသမျှ အမွေးအမျှင်တွေ အကုန်ချွတ်ပြီး ပြေးကာမှ ... သူမ တိုက်ခန်းဆီ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ရောက်ရရှာပါသည်။

ပြဿနာက ယခုမှ စပါသည်။ ကွန်ဒိုမီနီယံ တိုက်ခန်းနေ စာသူစာသားတွေ အကုန်ထွက်ပြီး ... မုဆိုးမမို့ အနိုင်ကျင့်သလား၊ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ ... ဆိုပြီး ရပ်ကွက်စာကြီး ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး လုံးချင်းအိမ်ရာကို တက်သိမ်းသည်။ လုံးချင်းအုပ်စုကလည်း .... သမီးတွေ ပြဿနာဆိုတော့ မိဘညီကို မောင်နှမတွေပါ ပါ လာပြီး ထွက်ချကြသည်။

"အီရတ်ကို ကြဲတဲ့ ဗုံးကွ ... မကွဲလို့ ငါ ချီလာတာ ... လာလေ့ ...."

"ဒို ... ခွပ် ..."

"အုန်းခွံလုံးချင်းကွ ... ဒိုင်းညွန့် .... ဖွတ်ညွန့် ..."

ကမ္ဘာပျက်ခမန်း ပွဲကကြမ်းသွား၍ ... စာမွေးတွေတောင် လေထဲ ဗရမ်းဗတာ လွင့်ကုန်သည်။ စာကလေး လောကမှာ ... မကြုံစဖူး ထူးကဲသော စစ်ပွဲကြီး ... ထို့ကြောင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ... သတင်းမီဒီယာတွေ ရောက်ရှိလာကြသည်။

"ကျွန်တော်က စီအန်အန် စာကလေးပါ ခင်ဗျာ၊ ဒီစစ်ပွဲကြီး ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိပရစေလား"

"မထူးဆန်းပါဘူးဗျာ ... ကီလီယိုပက်ထရာရဲ့ အချစ်နဲ့ စစ် ... နပိုလီယံရဲ့ အချစ်နဲ့ စစ် ... စာကလေးတစ်ကောင်ရဲ့ အချစ်နဲ့ စစ် ... အတူတူပါပဲ"

"ပြဿနာက ဘယ်က စတာလဲခင်ဗျာ"

"ရန်ဖြစ်ရတာ မောရတဲ့ ကြားထဲ ... မင်း သိချင်ရင် ကာယကံရှင် သွားမေး"

ဒီနေရာမှာ ကာယကံရှင် အစစ်ဖြစ်သော စာဖိုကြီး ... ပျောက်နေသည်။ ဘယ်မှ မသွား သူ့အိမ်ထဲမှာ ပင် သူရှိသည်။ ပြဿနာ အစကနေ အဆုံးအထိ ... သူသိသည်။ သူမြင်သည်။ အသံတွေ အရမ်းဆူလွန်းမှသာ အိမ်ထဲကနေ .... လှမ်းချောင်း ကြည့်ပြီး ...

"တတ်နိုင်ဘူးလေ ... ငါက တိရစ္ဆာန်ပဲ၊

နေတတ်သလို နေတာ ကောင်းသတဲ့ ..."

စာကလေးတွေ၏ ဆူညံသံကြောင့် ... မိုးညို လန့်နိုး လာပြီး ထထိုင်
သည်။ ညက ကောင်းကောင်း မအိပ်လိုက်ရ၍ ... ခေါင်း

***

အခန်း (၁)

စာကလေးတွေ၏ ဆူညံသံကြောင့် ... မိုးညို လန့်နိုး လာပြီး ထထိုင်
သည်။ ညက ကောင်းကောင်း မအိပ်လိုက်ရ၍ ... ခေါင်းထဲ မူးဝေ
နောက်ကျိပြီး ... ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ... ညကတည်းက ဖွင့်ထားသော
ပြတင်းပေါက်ဆီ ... ဒီယီးဒယိုင်နှင့် လျှောက်သွားသည်။

ပြတင်းပေါက်က သံဇကာတစ်ထပ်၊ ခြင်လုံဇကာက တစ်ထပ် တပ်
ထား၍ ကြည့်ရမြင်ရသည် မှာ ... သိပ်မရှင်းချင်၊ သို့သော် အလင်းရောင်
ကောင်းကောင်း ရနေပြီဖြစ်၍ ... အပြင်မှာ စာကလေးတွေ ဟိုဒီ
ပြေးလွှားနေတာ မြင်ရသ်။

စာကလေးတစ်ကောင် ဝင်နားပြီးမှ ... အလန့်တကြား ထပျံတာ
ကြောင့် တံစက်မြိတ်အောက် တွဲလွဲဆွဲထားသော ... အုန်းခွံအိမ်လေး လှူ
ပံသွားတာကိုလည်း မြင်ရသည်။ သူ မြင်ရသလောက် .... တစ်ကောင်နှင့်
တစ်ကောင် ကိုက်ခွပ်နေတာမျိုး မရှိပါ။ ခရေပင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသော
သစ်သားအိမ်၏ ခေါင်မိုး၌ ... စာဖိုစာမတစ်စုံ ချစ်တင်းနှောနေတာပင်
မြင်နေရသေး၏။

မိုးညို ပင်သက်ချကာ .. ပြတင်းပေါက်မှ ခွာထွက်လာခဲ့သည်။ ညက မက်လိုက်ရသော ... အိပ်မက်ထဲက စာကလေး ပြဿနာနှင့် ... ဒီမနက် ခင်း စာကလေးတွေရဲ့ သဘာဝက ... ကိုယ်တောင် စာကလေး ဖြစ်ချင် စိတ်ပေါက်အောင် ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ တွေးရင်း အပြင်ထွက်ဖို့ အခန်းတံခါးအဖွင့် ... အပြင်ဘက်က သော့ခတ်ထား၍ ဖွင့်မရ ... စိတ်ရှုပ်သွားကာ ခုတင်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

လျှောက်လာရင်း ... သူ့ခုတင်နှင့် ယှဉ်လျက်ရှိသော ခရမ်း၏ ခုတင် ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ခွေးကောင် ... တစ်ညလုံး ဒုက္ခပေးပြီး အိပ်နေ လိုက်တာများ။

ခရမ်းကို မြင်မှ ... နှာခေါင်းထဲ မသိုးမသန့် ဖြစ် လာပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာ ရင်း အနံ့ခံကြည့်သည်။ ဒီကောင် ထွက်ကျထားတာများ ရှိသေးသလား၊ လောလောဆယ်တော့ ... မမြင်၊ ကြမ်းပြင်က ပါကေးခင်းထားသဖြင့် ... အရောင်က ခပ်ဆင်ဆင်တူချင် တူနိုင်သည်။

သူ၏ ခုတင်ခြေရင်း သေတ္တာဘေးနားရောက်မှ ... အနံ့က လှိုင်လာ သဖြင့် ... သေတ္တာပေါ် မီးပူထိုးပြီး တင်ထားသော ... သူ၏ ဘောင်းဘီန င့် အင်္ကျီကို အခေါက်မပျက်ကလေး မယူကာ ... သေတ္တာပေါ်နှင့် ဘေးပတ်လည်ကို ရှာသည်။ မတွေ့။ မျက်လုံးက မတွေ့ပေမဲ့ နှာခေါင်းကတော့ တွေ့ကနေသည်။ နှာခေါင်းအတွေ့က ... နှာခေါင်းနှင့် အလွန်နီးကပ်နေ သဖြင့် ... ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသော အဝတ်အစားများကို သတိထားမိ သွားကာ ... ကြည့်လိုက်သည်။ စိုစိစိ ဖြစ်နေသော နေရာအား ... နမ်း ကြည့်မိသွားသည်။

"အား ... ဝေါ့ ... အော့ ... ခတ်၊ ထို့ ... ခွေးကောင်၊ ငါ့အင်္ကျီ ... ငါ့အင်္ကျီပေါ်မှာ၊ တောက် ... နံလိုက်တာ၊ သွားပါပြီကွာ"

"ဝုန်း"

မိုးညို ... လက်ထဲက အဝတ်နှင့် ခရမ်းခြင်ထောင်ကို ပစ်ပေါက်ကာ
ခုတင်ဘေးကိုပါ ဆော့ကန်ပစ်လိုက်၍ ... ခရမ်း လန့်ဖြန့် နှိုးထလာ
တော့၏။

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ... မင်း တစ်ညလုံး ချေးလှည့်ပန်းထားတာလေ"

"အေးလေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ဝမ်းနှုတ်ဆေး စားထားလို့ ဝမ်းသွား
တာ ဆန်းသလား"

"မဆန်းပေမဲ့ ငါ ဒီမနက် ဝတ်ဖို့ လုပ်ထားတာ ... သွားပြီကွ၊ မင်းသိ
ရဲ့ လား ..."

"ဟာ ... ဒါတော့ မတော်တဆပဲကွာ"

"ဟေ့ကောင် မတော်တဆဆိုတာ လူလေလူပေါ့တွေရဲ့ ဆင်ခြေစ
ကားကွ၊ အခု ... မင်း ဖင်သရမ်းလို့ ငါ့ရဲ့ တစ်စုံတည်းသော အင်္ကျီသွား
ပြီ၊ ငါ ဒီမနက် လူတွေ့ စစ်ဆေးခံဖို့ သွားရင် ... ဘာနဲ့ သွားမလဲ"

"ငါ့ဆီက တစ်စုံယူဝတ်ကွာ"

"တော်စမ်း ခရမ်း၊ ဆယ်ရက်ဝတ်ပြီး ပရုတ်လုံးနဲ့ တစ်ညပြန်သိပ် ...
မလျော်မဖွတ် ပြန်ဝတ်တဲ့ မင်းလိုကောင်စားမျိုး ထင်သလား"

"ဟာ ... ခွကျသကွာ၊ စောစောစီးစီး၊ ကဲ ... ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတော့ ... ခရမ်း ဘာမှ လုပ်ပေးလို့ မရမှန်း မိုး
ညိုသိပြီး ... ခံရခက်ကာ တောက်ခေါက်ပစ်သည် ။ သေတ္တာကို လက်
သီးနှင့် ထိုးပစ်သည် ။

အခန်းထဲက အသံဗလံတွေကြောင့် ... အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး မင်းထင်
ကျော် ဝင်လာသည်။ ။

"စောစောစီးစီး ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲကွာ"

မိုးညို ပြန်မဖြေ၊ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီ ဖြစ်၍ ... အပြင်သို့
ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ထွက်သွားကာ ... ရေချိုးခန်းဖက် ပြေးတော့၏။

***

တစ်နေ့စာ

ကျော့ပန်စွာ အိပ်ရာဝင်ပါရစေ ...

မကြေညက်တာတွေ အိပ်မက်နဲ့ အရည်ဖျော့ဖို့ ။

***

အဖြစ်က ဒီလိုကွာ ...

"မိုးညို ... မိုးညို"

"ဟင် ..."

မိုးညို အိပ်ရာက လူးလဲထပြီး ... ကျိန်းစပ်နေသော မျက်လုံးတွေကို ... ရှုံ့တွပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေပါ ဖို့ထွက်နေကာ ...

"ငါ ... ငါမရတော့ဘူး၊ လုပ်ပါဦး"

"ဟ ... ဘာလဲ ဘာမရတာလဲဟင်"

မိုးညို အလန့်တကြား ပြန်မေးရင်း နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။ တစ်နာရီခွဲတော့မည်။ ညဦးပိုင်းက ... မနက်ဖြန် အင်တာဗျူးအတွက် ဖတ်စရာ မှတ်စရာလေးတွေ ထိုင်ဖတ်မှတ်နေ၍ ... သူ အိပ်ရာဝင်တာ တစ်နာရီတောင် မပြည့်သေး။

"တံခါး ... တံခါး ဖွင့်လို့ မရဘူး မိုးညိုရာ၊ လုပ်ပါဦး"

"ဟင် ... ဖွင့်မရရင် မဖွင့်နဲ့ လေ၊ အိပ်လေ၊ မထွက်စေချင်လို့ အပြင်ကနေ သော့ခတ်ထားတာ ... မင်း မသိဘူးလား"

"သိတယ် ၊ ငါ ... ဗိုက် ... ဗိုက် ... အား ကျွတ် ... ကျွတ်"

"ဗျစ် ... ပတစ်တစ်"

"ဒုက္ခပဲကွာ ... ထွက် ... ထွက်ကျတော့မယ်"

မိုးညို သဘောပေါက်သွားသည်။ ။ အနံ့အသက်ကလည်း ခရမ်း၏ ဝမ်းခေါင်းထဲမှ ပေါက်ထွက်လာသဖြင့် ... မိုးညို နှာခေါင်းပိတ်ပြီး တံခါး သွားထုသည်။ ။

"ထင်ကျော်ရေ ... ထင်ကျော် ... ထင်ကျော်"

"ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း"

အထုအခေါ် ခဏရပ်ပြီး ... အပြင်ဖက်က အသံကို နားထောင်ကြည့်သည် ... ဘာမှ မကြား။ ထို့ကြောင့် အသံအနည်းငယ် ထပ်မြှင့်ကာ ...

"ထင်ကျော် ... ဒုန်း ဒုန်း"

"ထင်ကျော်ရေ ... ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း"

"ဗျစ် ... ဗျစ်"

"အား ... အား ... အမလေးလေး၊ မိုး ... မိုးညိုရေ"

"ဟာ ... ငါလည်း ခေါ်နေတာပဲ၊ နည်းနည်းအောင့်ထား၊ ဟင်း ... ပုပ်စပ်လိုက်တာလည်း လွန်ရောကွာ"

"ဟုတ်ပါတယ် မိုးညိုရာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါလည်း ဝမ်းနုတ်ဆေး၊ အီး ... အား ကျွတ် ကျွတ် ..."

ခရမ်း မချိမဆန့် ညည်းတွားရင်း ... ဗိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထိန်းကာ ... ကွတကွတနှင့် နောက်ပြန်လှည့်သွားသည် ။ အနံ့တွေ ကျန်ခဲ့သဖြင့် ... မိုးညို မခံနိုင်တော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်တံခါး ပြေးဖွင့်သည် ။ အပြင်ဘက်က လေနုအေးလေး တိုးဝင်လာ၍ ... အသက်အောင့်ထားသမျှ ဖွင့်ချ၍ ... အားကုန်ရှူပစ်သည် ။ ပြီးမှ တံခါးပြေးထုပြန်သည် ။

အသံကို စောစောကထက် ... ထပ်မြှင့်ပြီးခေါ်သည် ။ သို့သော် အပြင်ဘက်က ... ကြွက်တိုးသံမျှပင် မကြားရချေ။

"ဒီကောင်တွေ ... အိမ်မှာ မရှိဘူးထင်တယ် ခရမ်း"

"ဟေ ... ဒါဆို ဘယ်လို ... အ .... အ ..."

မိုးညို စိတ်မရှည်ချင်သော်လည်း ... ကိုယ်ချင်းစာပါသည် ။ ဝမ်းနှင့်

လွယ်ရသော ဒုက္ခကို သူလည်း ခံစားဖူးသဖြင့် ...

"ဒီလိုလုပ်ကွာ ... ဒီကောင်က အောက်လျှော့တဲ့ အမျိုးဆိုတော့ ကင်းမီးကောက် ထောင်ပြီးနေရင် ... အဆင်ပြေနိုင်တယ်"

"မင်း လုပ်ဖူးလို့ လား"

"ငါ လုပ်ဖူးပါတယ် ... လုပ်စမ်းပါ"

ခရမ်းက မိုးညိုရတင် ခြေရင်းရှိ သေတ္တာပေါ် ထိုင်နေရာက ထ လာပြီး ...

"ဘယ်မှာ ထောင်ရမလဲ ... ငါ မထောင်တတ်ဘူး"

"ဒီကိုလာ ... ဟောဒီ တံခါးပေါက်မှာ မှီပြီးထောင်၊ ငါပြမယ်"

ငါပြမယ်ဆိုပြီး ... မိုးညိုက ခရမ်းကို ဆွဲခေါ်ကာ တံခါးအောက်ခြေတွင် ခေါင်းစိုက်ခိုင်းလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ... လက်နှစ်ဖက်အား ခေါင်းနှင့် ဖိခနောက်ဆိုင် ဖြစ်အောင် ထားစေကာ ... ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ပိုက်မ၍ တံခါးရွက်အတိုင်း ဆွဲကပ်လိုက်ပါသည် ။

ထိုအချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ပင် ... ခရမ်းဆီက ဝမ်းခေါင်းသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၍ ... မိုးညို အသက်အောင့်ထားလိုက်ရသည် ။ ခရမ်းဆီက ...

"ဒါ ကင်းမီးကောင် ထောင်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ ... အုန်းပင်စိုက်တာ ခေါ်တယ်"

"ဖြစ်နိုင်တယ် ... အုန်းသီးတွေတောင် သီးနေပြီ"

"အုန်းဖူးရော ... တွေ့လား"

ခရမ်း ရွတ်ပြောမှန်းသိ၍ မိုးညို စကားလွဲကာ ...

"အဆင်ပြေလား"

"အင်း ... နည်းနည်း သက်သာသလိုပဲ၊ ဒါ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရမှာ လဲ"

"မင်းရဲ့ ထုပ်ပိုးကုန်တွေ ဂိုဒေါင်ထဲ နေသားတကျ ပြန်ရောက်တဲ့ အထိပေါ့ကွ"

"မလွယ်ဘူး ထင်တယ်နော်"

"မလွယ်လည်း နေရမှာ ပဲ၊ ဟိုကောင်တွေ မောင်နှမ အပြင်သွားတာ ဖြစ်ရမယ် .. ညနေက လဝန်းချို သူ့အစ်ကိုကို စတိတ်ရှိုး လိုက်ပို့ဖို့ ဂျီကျ နေတာ ငါ ကြားတယ်ကွ"

"ပြဿနာပဲ ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"မတတ်နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ အခု တစ်နာရီခွဲပြီးပြီဆိုတော့ ပြန်လာ ကြတော့မှာ ၊ ကားသံကြားရင် ပါးစပ်ပြင်ထား၊ ခြေသံကြားတာနဲ့ တံခါး ထု၊ ငါ အိပ်တော့မယ်"

"ဟာ ... နေ ... နေပါဦး မိုးညိုရာ"

"တော်ပြီ ... တစ်ခန်းလုံး အပုပ်နံ့တွေ လှိုင်နေပြီ"

ပြောရင်း မိုးညိုတင်ဆီ လျှောက်သွားကာ ... ခြင်ထောင်ကို ခပ် ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခါ၍ ... ခြင်ထောင်ထဲ စွေ့ခနဲ ခုန်ဝင်သွားတော့သည် ။

ခရမ်း ခဏကြာသည် အထိ နေလိုက်ပြီး ... အတော်အတန် သက် သာလာသဖြင့် ... အုန်းပင်လှဲကာ ပြန်ထရပ်လိုက်သည် ။

"အမယ် ဟုတ်သလိုကြီးဟ ... ဂွတ်သွားပြီ ... ပြန်ယူလိုက်ဦးမယ် ... မတ်တိုးလေးနဲ့ ဟိဟိ"

ခရမ်း နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီ ... ဝါးခနဲ တစ်ချက် သမ်းကာ ... သူ့ အိပ်ရာခုတင်ဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

"ဟင် ..."

ခုတင်နားရောက်မှ ဗိုက်က ပြန်ရစ်လာသဖြင့် ... ဆက်မလှမ်းဝံ့ဘဲ အသာရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်သည်။ ။

"အား ... ကျွတ် ကျွတ် နာလာပြန်ပြီဟ"

ခရမ်း တိုးတိုးညည်းတွားရင်း ... တံခါးဆီ အုန်းပင်စိုက်ဖို့ လျှောက် စဉ် စောစောက ပြန်ဝင်သွားသော ဒုက္ခသည် များ ... အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပြန်တိုးလာ၍ ... ဆက်မလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ မိုးညိုခြေရင်းမှ သေတ္တာမှာ ပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

***

ခရမ်း မောသွားသလို စကားဖြတ်ထားပြီးမှ ... သူ့ခုတင်တစ်ဖက် ခြမ်းအောက်ရှိ ဘောင်းဘီအလုံးလိုက်ကို လှမ်းနှိုက်ယူ၍ မပြကာ ...

"ငါလည်း မလွယ်နိုင်တော့လို့ ကို ... ထွက်ကျသွားတာပါကွာ၊ ညက ဒီဘောင်းဘီထဲမှာ ပဲ ပြီးလိုက်ရတယ်၊ သူ့အဝတ်တွေကလည်း သေတ္တာ ပေါ်တင်ထားတော့ ..."

မင်းထင်ကျော် ... လက်ကာပြပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ...

"ကဲ ... ပြဿနာ ထပ်မလုပ်နဲ့ တော့၊ ဒီကောင့်အတွက် ငါ အဝတ်တစ်စုံ ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းလည်း ... မင်းအထုပ်ကို ရှင်းရင်း အဝတ်တွေ လျှော်ဦးကွာ၊ အကုန်လုံး ခြင်ထောင်ပေါ်မှာ ချည်းပဲ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ပြဿနာ၊ တစ်ယောက်က အသန့်ကြိုက်၊ တစ်ယောက်က ညစ်ပတ်အိုး"

"ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ဒီကောင်ကိုက ပဲကို များ လွန်းတာ"

"တော်ပြီ ခရမ်း ... သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ မင်းအလုပ်ကိစ္စကရော ဘယ်လိုလဲ"

"ငါးခုလောက် လျှောက်ထားတာပဲ ... ခေါ်မှ မခေါ်သေးတာ"

မိုးညို ပြန်ဝင်လာသဖြင့် စကားဖြတ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည် ။ မိုးညိုက ... ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ပဲ သူ့အိပ်ရာ ခြင်ထောင်တွေ ခေါက်သိမ်းနေလိုက်သည် ။ ထိုအခိုက် မင်းထင်ကျော်က ...

"မင်း ... ဒီမနက်သွားဖို့ အဝတ်အစား အပိုရှိသေးလား"

"ဘယ်ရှိမှာ လဲကွာ၊ လူတောတိုးတဲ့ အဝတ်က ချေးပေးလို သွားပြီ"

"ကဲ ... ကဲ ... ငါတစ်စုံ လာပို့ပေးမယ်"

"နေပစေတော့ မင်းထင်ကျော်၊ ငါ မသွားတော့ဘူး"

"ဟား ... မသွားင် မင်းအလုပ် လျှောက်ထားတဲ့ ကိစ္စ အလကား ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့ကွ"

"နောက်တစ်နေ့ ခေါ်မှ သွားမယ်"

မင်းထင်ကျော် ခေါင်းကို တွင် တွင် ယမ်းမိလေတော့၏။

***

အခန်း (၂)

မင်းထင်ကျော် သန့်စင်ခန်းက ပြန်ထွက်လာမှ ပင် ... စောစောစီးစီး အာရုံနောက်နေတာတွေ ... ပြေပျောက်ချင်သွားသည်။ ။ တကယ် မလွယ်တဲ့ နှစ်ကောင် ... ကျောင်းတုန်းက လေးနှစ်လောက်အတူ တွဲခဲ့ ကြတဲ့ သံယောဇဉ်သာ ရှိမနေလျှင် ... အိမ်ထဲကနေ ဆောင့်ကန်ထုတ်မိ မှာ သေချာသည်။ ။

နှစ်ယောက်စလုံး နယ်က တက်လာကြသူတွေ။ နိုင်ဦးမောင်က မိုး ညိုသား ... အောင်ထွန်းက ခရမ်းသား၊ ကျောင်းမှာ ကတည်းက နာမည်ပြောင်ပေးရင်း မိုးညိုသားကို မိုးညိုဟု ခေါ်ပြီး ... ခရမ်းသားကို ခရမ်းဟု ခေါ်မိသည် မှ စ၍ နာမည်အရင်းတွေ ပျောက်ပြီး ... မိုးညိုတို့ ခရမ်းတို့ ဖြစ်ကုန်ကြကာ ... နှုတ်ကျိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကံကောင်း ထောက်မစွာ ... သူကတော့ နာမည်ပြောင်မရှိ။

ဒီကောင်တွေ ကျောင်းပြီး၍ ... နယ်မပြန်ဘဲ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှာ နေခြင်း ဖြစ်ကာ ... အလုပ်မရခင် နေရေးစားရေးအတွက် သူ အကူအ ညီ ပေးထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အိမ်မှာ က မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း ဖေဖေက စင်ကာပူမှာ ။ သူ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုနေချိန်မှာ ဒေါ်လေးငယ် အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဖေဖေ လှမ်းခေါ်သဖြင့် ... မေမေ ရော ဒေါ်လေးငယ်ပါ စင်ကာပူ လိုက်သွားသည်။ ။

ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးပြီဖြစ်၍ ... မေမေ ဟိုမှာ ကြာဦးမည်။ သူ့ညီမ အပျိုကြီးအတွက် ... စိတ်ချရအောင် စီမံလိမ့်ဦးမည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သဘောရှိ ... အိမ်ဂေဟာအတွင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခေါ်သွင်းထား ဖြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ သဘောမရှိနိုင်သော ... ညီမလေး လဝန်းချိုကိုတော့ ချောမော့ထားရသည်။ ။ ဒါတောင် ... ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်မယ်တော့မယ် တကဲကဲ၊ ဒီမနက်လည်း ... ဟိုနှစ်ကောင် မြွေဖမ်း၍ ... လဝန်းချို ဘာပြောဦးမည်မသိ၊ ညက စတိတ်ရှိုးကြောင့် ... အိပ်မောကျနေသည် ဖြစ်ပါစေဟု ... ဆုတောင်းကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လိုက်၏။

မင်းထင်ကျော် ဆုတောင်းမပြည့်၊ ညီမလေး နိုးနေပြီ ... လဝန်းချို အား လငပုပ်ဖမ်းထားသော မျက်နှာနှင့် ... ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ထိုင်နေတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ။ ကော်ဖီသောက်ရင်း ... နှုတ်ခမ်းစု နေသည်။ ။ သူ ဝင်လာတာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ... ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲပစ်သည်။ ။ မင်းထင်ကျော် မျက်နှာချိုလေးနှင့် ဝင်ထိုင်ရင်း ..

"လဝန်းလေး ... ကိုကိုရဲ့ အသည်းလေး အစောကြီး နိုးနေတာလား၊ လုပ်ပါဦးကွ ... ကိုကိုအတွက် ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်လောက် မီးကင်ပေးပါဦး။"

"လုပ်ပေးနိုင်ပေါင် ... ကိုယ့်ဘာသာကင်"

"ဟာ ... ညီမလေးကလည်း "

လဝန်းချိုက မျက်ဝန်းကလေးတွေ လက်ခနဲ တောက်ပသွားအောင် လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"ညီမလေးတွေ အသည်းလေးတွေ လာမလုပ်နဲ့ ၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကို

သွားခိုင်းလိုက်တော့"

"ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကိုကို မသိဘူးလား၊ စောစောစီးစီး ... ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းနဲ့"

"ဪ ... ဒါလား၊ ညီမလေးကလည်း"

"လုပ်မနေနဲ့ ... စိတ်ရှုပ်တယ်"

"ဒီလို ညီမလေးရဲ့ ... ညက"

မင်းထင်ကျော် တတ်နိုင်သမျှ နားဝင်အောင် ရှင်းပြပါသည်။ ။

သို့သော် ...

"အဲဒါဆိုလည်း အခန်းတံခါး မပိတ်နဲ့ လေ ..."

"မပိတ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဟို ... မိုးညိုက ..."

မင်းထင်ကျော် လွှတ်ခနဲ ပြောဖို့ သိသိလေး။ အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်ပြီး

...

"ဟို ... ဟိုကွာ ၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် အိမ်မှာ ညီမလေးရှိတော့ ကိုက က စိတ်မချလို့ ... သော့ခတ်ပြီး အိပ်တာ၊ ကဲ ... ရှင်းပလား၊ သူငယ်ချင်း က သူငယ်ချင်းပဲ .... ကိုကိုညီမလေးကို လာထိတာမျိုးတော့ လုံးဝ သည်းမခံဘူး၊ ဒါကြောင့် ... ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုပြီး သော့ပိတ်ပစ်တာ"

ပြောရင်းနှင့် ... နှမဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုလည်း အကဲခတ်ရသည်။ ။ တော်ပါသေးရဲ့ ... အစ်ကိုလုပ်တဲ့ သူက အဲ့သလောက် ဂရုစိုက်တယ် ဆို တာမျိုး ... နားလည်သွားပုံလေးကြောင့် ချွန်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး တောင် ... ပြေပြေပျော့ပျော့ ဖြစ်လာသည်။ ။ ဟိုကိစ္စသာ လွှတ်ခနဲ ပြော မိလျှင် ... ဟိုကောင်တွေ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းဖို့ သေချာသွားမည်။

တော်ပါသေးရဲ့...။

"ကိုကို ..."

မင်းထင်ကျော် ပေါင်မုန့်မီးကင်ဖို့ ထသွားခိုက် လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်၍
... ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"အဲဒီလူတွေ အလုပ်ရော လုပ်စားချင်စိတ် ရှိရဲ့ လား"

မင်းထင်ကျော် ဆက်လျှောက်သွားရင်း ...

"ရှိပါတယ် လဝန်းရယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး တကယ်အလုပ်လုပ်မှ ထ
မင်းစားရတဲ့ ဒေသတွေကနေ ... လာခဲ့ကြတာ၊ တစ်ယောက်က အင်
တာဗျူးဝင်ပြီ၊ သူတို့ ကလည်း ပြောပါတယ်၊ အလုပ်ဝင်လို့ လစာရတာနဲ့
... အပြင်မှာ ပဲ အခန်းငှားပြီး နေပါ့မယ်တဲ့ "

"ဟင်း ... စိတ်ကူးနဲ့ ဖဲရိုက်နေသေးတယ်၊ သူတို့ လစာ ဘယ်လောက်
ရလို့ အခန်း ငှားနိုင်မှာ တဲ့ လဲ"

မင်းထင်ကျော် မီးကင်စက်ထဲ ပေါင်မုန့် မကင်တော့ဘဲ သူ့ကိုယ်သူပ
င် ... ကင်ပစ်ချင်တော့သည်။ ။

***

"မင်း တကယ်မသွားတော့ဘူးလား မိုးညို"

မျက်နှာတစ်ဖက်လွဲ၍ ... ခုတင်ပေါ် မှောက်အိပ်နေသော မိုးညိုထံမှ တုန့်ပြန်သံ မကြား၍ ခရမ်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် သူ့အထုပ်ကို ... ခုတင်ခြေရင်းမှာ ခဏချ၍ ... မိုးညိုခုတင် ရှိရာ လျှောက်သွားသည်။ ။

"မင်း ... ငါ့ခုတင်ပေါ် လာမထိုင်နဲ့ "

မိုးညို၏ မျက်နှာရော အသံပါ သူ့ဘက် လှည့်လာသဖြင့် ခြေလှမ်းတွေပါ ... တုန့်ခနဲ ရပ်ပစ်ရင်း ...

"မင်း ဒီနေ့ ... အင်တာဗျူးကိစ္စ မသွားတော့ဘူးလား"

ခရမ်းက ... အတတ်နိုင်ဆုံး အသံကို ဖျော့ချ၍ ထပ်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ... မိုးညို ချက်ချင်း ပြန်မဖြေ၊ ခဏကြာမှ မာဆတ်ဆတ် အသံနှင့် ...

"ငါ ... ဒီနေ့ ရွာပြန်မယ်"

"ဘာကွ၊ ဘာကိစ္စ ပြန်မှာ လဲ"

"ပြန်ချင်လို့ ပြန်တယ်ကွာ ဘာဖြစ်လဲ"

"မင်းကွာ ... ကလေးကျနေတာပဲ"

မိုးညို ဝုန်းခနဲ ထထိုင်သည်။ ။ ထို့နောက် ခရမ်းမျက်နှာကို မှုန်တေတေ မော့ကြည့်လျက် ...

"ငါးဖလန်းက ပြောင်းပြန်မလှန်နဲ့၊ ကလေးလို ခွေးလို စည်းကမ်းမဲ့ နေတတ်တဲ့ ... မင်းလိုကောင်မျိုးနဲ့ အတူမနေချင်လို့ ... ရှင်းလား"

ခရမ်းတစ်ချက်တော့ အောင့်သက်သွားမိသည်။ ။ (စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့) ဒီစကားက ... တစ်ဆိတ်တော့ လွန်လွန်းသည် ဟု ထင်သွားသည်။ ။ သူ့ဗီဇ

အတိုင်း ... ညစ်တီး ညစ်ပတ် (မဟုတ်ဘူး) ... ဖြစ်သလို နေတတ် စား
တတ်တာက လွဲလို့ ... သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်စော်ကားတာမျိုး ... ဘယ်
တော့မှ မလုပ်။

အနည်းဆုံး ... ကိုယ့်ပစ္စည်းကို သုံးချင်သလို သုံးမည်။ သူများ
ပစ္စည်းကို အပ်တိုတစ်ချောင်းပင် ယူမသုံး၊ တစ်ခန်းတည်း အတူနေ
တယ်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးနဲ့ ... သူငယ်ချင်းပဲကွာ ... ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ မိုး
ညှိဆီက ဘော(လ်)ပင်လောက်ကိုပင် ငှားမရေး၊ မင်းထင်ကျော် သတ်မှ
တ်ပေးထားသော ... အခန်း၏ ညာဘက်ခြမ်းတစ်ခြမ်းလုံး အမှိုက်ပွ
ချင် ပွနေမည်။ မိုးညှိပိုင်နက်ဘက် ... စီးကရက်တစ်တိုမျှပင် ကိုယ့်
ကြောင့် မရောက်စေရ။

မတော်တဆ လမ်းသွားရင်း ... အမှိုက်တစ်စ ခလုတ်တိုက်မိ၍ မိုး
ညှိဘက် ရောက်သွားလျှင်တောင် ... ကိုယ့်ဘက်ကို ခြေထောက် ပြန်ယ
က်သွင်းထားခဲ့သည် ။ ဒါကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့တဲ့ လား၊ ဘယ်သူ့အတွက် မဲ့
တာလဲ၊ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် စည်းကမ်းမဲ့တာ ... သူနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။

ခရမ်းတွေးရင်းက ဒေါသဖြစ် လာပြီး လည်ချောင်းတွေပါ အစ်လာ
သည် ။ ထို့ကြောင့် ပြန်ကွာ ... အခုပြန်လို့ ခပ်တင်းတင်း ပြောပစ်ဖို့ မိုး
ညှိကို လှည့်အကြည့် ...

"ဝေါ့ ..."

"ဝေါ့ ..."

မိုးညှိ ပျို့ပျို့တက်ပြီး ထိုးထိုးအန်နေသဖြင့် ... ခရမ်း ရင်ထဲက ဒေါ
သတွေ ထွက်ပြေးကုန်ကာ ...

"မိုးညှိ ရရဲ့ လား ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

မိုးညို လက်ကာပြပြီး အန်ဖို့ အားယူသည် ။ အစာတွေ အန်တာမျိုး
တော့ မဟုတ်၊ သို့သော် ... မွေ့ရာပေါ် အန်ချတော့မလို ဖြစ်နေ၍ ...
ခရမ်း ပြေးသွားပြီး လက်ခုပ်ကလေးနှင့် ထိုးခံကာ ...

"အန်ချင် အန်ချလိုက် သူငယ်ချင်း"

မိုးညို ပါးစပ်ကလေးဟာ လျှာဖျားလေးတစ်လစ်နှင့် သွားရည်တန်း
လန်းကျကာ ... ခရမ်းကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည် ။ မိုးညို မျက်လုံးအိမ်
ထဲ မျက်ရည်တွေနဲ့ အပြည့်၊ ပျို့ချင် အန်ချင်လျှင် ဖြစ်တ်သော သဘာဝမို့
... မိုးညို မျက်ရည်ဝဲကာ ခရမ်းမခံစား၊ ဒီကောင် ရောဂါ တစ်ခုခုများ ဖြစ်
နေသလားဟု သာ ... တွေးနေသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ဝေါ့ခနဲ ထပ်အန်ချလိုက်သည် ။ အစာဟောင်းတွေ
တော့ မဟုတ်၊ သို့သော် ... သွားရည်ခွဲခွဲများ ခရမ်းလက်ခုပ်ထဲ ထွေးခနဲ
ကျ လာလေတော့၏။

***